

LBRRIS

We know
books

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ORSZAG, CYNTHIA

Art Nouveau / Cynthia Orszag. - Mogoșoaia:

Velvet Story, 2021

ISBN 978-606-95085-6-5

821.135.1

Tipar executat la Tipografia OPANIS
Tel.: 0727.837.844 ; 0743.901.318
www.tipografieopanis.ro

Copertă: Ciprian Tănăsescu
Editor: Ciprian Tănăsescu
Lector: Oana-Alexandra Nica, Cristina Apostol
DTP: Cristian Negoii

CYNTHIA ORSZAG

Art Nouveau

Ediție îngrijită de Ciprian Tănăsescu

Editura
Velvet **VS** **Story**
Mogoșoaia, 2021

CUPRINS

Prolog	5
Capitolul 1	11
Capitolul 2	21
Capitolul 3	36
Capitolul 4	47
Capitolul 5	53
Capitolul 6	64
Capitolul 7	86
Capitolul 8	105
Capitolul 9	117
Capitolul 10	136
Capitolul 11	148
Capitolul 12	165
Capitolul 13	176
Capitolul 14	196
Capitolul 15	208
Capitolul 16	217
Epilog	225

Vorbim despre un jucător discret
De la o coastă la alta, bărbat din Vest
Dincolo de Nord și Sud, el iubirea și-a vândut.
În șapte limbi este dorit,
Ochi de înger și inimă rece
Avem de-a face cu un jucător iscusit.

(traducere adaptată din Smooth Operator – Sade)

Prolog

Inelul cu piatră strălucitoare se potrivește perfect pe degetul ei de pianistă. Acel „Da!” rostit cu patimă și înecat în emoție îl făcu cel mai fericit bărbat de pe suprafața pământului. Se ridică, își scutură praful de pe genunchi și-i cuprinse tinerei femei obrazii. Aceasta întinse gâtul spre el și-l sărută. Câteva secunde mai târziu, norocosul păli, își duse mâna la gură și leșină.

Sala se ridică în picioare. Toți aplaudau, incapabili să-și ia privirile de pe scena luminată puternic. „Ce final minunat!” exclamă o doamnă de vârstă mijlocie, cu zâmbet alb și colier din perle. „S-a prăbușit de atâta fericire! A fost o comedie tare emoționantă” aprecie, iar partenerul său o aprobă.

Însă actorul nu se ridică. Pentru a salva aparențele, din culise se ivi un bărbat cu zâmbet larg, de vânzător șarlatan, și întări percepția publicului.

– N-ai nevoie de arme să dobori un soldat. E suficient o femeie frumoasă!

În spatele lui, băiatul încă buimăcit, începea să se adune. Cineva-l stropise discret cu apă rece peste față. Cum se puse pe picioare, dispăru de pe scenă. Oamenii nici nu-i sesizară absența. Cea care-i vrăjise pe toți se afla încă acolo - radiantă, de o frumusețe clasică. Tânăra actriță nu era deloc afectată de pățania stranie a colegului său.

Se simțea ca o zeiță și abia aștepta să fie complimentată, doar că nu-i venea să coboare de pe scenă. Când candelabrul se aprinse, șatena îmbrățișă cu privirea sala de spectacole, în căutarea fețelor cunoscute. Îl văzu pe Mihai, stând timid lângă ușă, cu buzele întredeschise. Sub geamul în formă de scoică, slăbindu-și nodul de la cravată, adăsta Radu, la fel de emoționat ca și rivalul său. În cele din urmă îl observă pe Mircea, aranjându-și manșetele, așteptând-o să coboare, ca pe luceafărul din cer. Dar ea nu se pregătea să facă asta – nu încă. Făcu o piruetă și regretă că-și adunase părul bogat într-un coc rigid. Dacă l-ar fi lăsat liber în onduleurile sale naturale, i-ar fi dat o alură mai senzuală.

Rochia lungă, din catifea neagră, o împiedica să facă pași mari, fiind mult prea strâmtă. Tocul subțire i se înfipse în parchetul lucios și atunci răsuflă ușurată. Primul care ajunse la ea fu Radu, iar Mihai și Mircea se uitau în ciudați, fără să intervină însă.

Trandafirul alb, lipsit de spini, era de-a dreptul minunat. Îl duse la nas și-i inspiră parfumul.

– Nu urc în fiecare seară pe scenă, dar tu niciodată nu vii cu mâna goală, rosti vrând să pară impresionată, când de fapt nu-i păsa deloc dacă venea sau nu cu vreun cadou. Nu-i păsa deloc nici dacă venea sau nu, de fel.

Aparent, el urma să-i țină companie în seara aceea. Îi cunoștea prea bine pe ceilalți doi. Erau mult prea orgolioși să se lupte pentru atenția ei. Aveau să-și încerce norocul cu altă ocazie sau cu alte fete.

Mulți opriră din drum tânăra pereche, dorind s-o felicite pe regina serii. Când ajunseră în hol, la scara maiestuoasă cu trei rampe și balustradă ornată din fier forjat, femeia avea brațele încărcate cu flori și alte mici atenții. Îi convenea. Așa, Radu nu avea nicio șansă s-o ia de mână. Coborâră scările acoperite cu mochetă vișinie și se îndreptară spre restaurant. Terasa dinspre mare, cu cele cinci ferestre cu boltă, era închisă. Se dovedise a fi un început de septembrie răcoros.

– Tu ce vrei, Zoe? o scose Radu din visare, după ce el comandă.

Ochii fetei se plimbară de la el, la chelner.

– Pentru mine e suficientă o înghețată, rosti pe un ton jos și nu avu de gând să cedeze insistențelor însoțitorului, care încerca s-o convingă că trebuie să mănânce și altceva.

Nu avu poftă nici măcar de asta, și singurul lucru pe care și l-ar fi dorit cu adevărat era să poată pleca acasă și să se culce.

Visul i se îndeplini abia peste altă oră și jumătate. Radu nici nu voia să audă așa ceva. Deasupra lor, în sala de spectacole, avea loc un recital de pian și era nerăbdător să participe la braț cu ea. Zoe fu de neînduplecat.

– Lasă-mă să te conduc măcar.

Fata ridică din umeri, fără a-și masca indiferența.

– Cum vrei.

Faleza cazinoului era plină de oameni care se plimbau în sus și-n jos, admirând marea aflată în imediata apropiere. Zoe își strânse impermeabilul mai bine pe corp și aruncă și ea o privire spre valurile ce se izbeau de pietrele de la mal. Vântul îi smulse câteva șuvițe din coafură și i le trecu prin fața ochilor. Radu nu rată momentul și i le petrecu după ureche. Fata-i zâmbi, lipsită de emoție. Norocul ei era că locuia la câteva străzi și nu trebuia să-i suporte prezența prea mult timp.

În fața blocului nu stătu la povești cu el. Îi mulțumi pentru cină și pentru faptul că o aduse acasă și-i ură noapte bună. Cu elanul tăiat, Radu surâse și-și acceptă vitejește înfrângerea.

– Noapte bună și ție.

Zoe urcă cele două etaje, scoase cheia din buzunar și descuie ușa. Cel puțin nu mai trebuia să calce pe vârfuri și să-și țină respirația. Tanti Viționescu, la care locuia în gazdă, era plecată din Constanța pentru următoarele două săptămâni.

Merse în bucătărie, cu un chibrit aprinse aragazul și-și puse la încălzit apă pentru ceai. Trecură zece minute și aceasta tot nu se încălzi. O încercă, strecurându-și vârful degetului în micul vas și constată că era rece. Zoe nu era surprinsă, doar iritată. Ca de obicei, apa era în strânsă legătură cu starea sa lăuntrică, și pentru a scoate un ceai din ea, trebui să-și treacă palma de câteva ori pe deasupra vasului, liniștind-o.

Se sprijini de pervaz, apăsându-și podul palmei de frunte. Micile distracții nu-i mai provocau nicio plăcere. Își sărutase partenerul din seara aceea, vrând să se amuze puțin, căci știuse că va leșina de îndată ce-i va sufla vraja printre buze. Dar costurile a ceea ce era, ajunseseră să depășească beneficiile. Sigur că se putea bucura de o putere de seducție nemărginită, atunci când colabora cu cealaltă latură. De asemenea,

ca simplu om nu ar fi putut să se afunde în Marea Neagră prin ianuarie sau februarie. Însă faptul că un lanț invizibil o ținea legată de Constanța ca pe un câine amărât, o frustra până la lacrimi. Aproape că încetase să mai spere că, într-o zi, cineva o să descuie temnița ei. Nu era loc de încercări sau intenții. Doar unul singur putea s-o scape, doar unul singur avea cheia. Privi pe geam, pironindu-și ochii pe luna acoperită parțial de un strat de nori fumurii.

– Ai să mi-l aduci vreodată? oftă, deznădăjduită.

Capitolul 1

Pe biroul din bibliotecă era o singură cană cu ceai, din care sorbea el, tava pe care fuseseră așezate fursecurile era acum plină de firimituri și absolut nimic nu arăta că omul s-ar bucura de vizita unicului nepot. Nici nu-l invită să se așeze în fotoliu. Leon rămase în picioare, sprijinit de spătarul scaunului.

– Păr castaniu, cărare pe o parte, obraz fin și bărbierit; înalt și îmbrăcat cu o cămașă deschisă la doi nasturi. Semeni cu tatăl tău.

Nou sositul se abținu din a face vreun comentariu. Bătrânul își ura fiul din tot sufletul, deci acele asemănări nu aduceau ceva bun. Își păstră chipul cât mai neutru și încercă să clipească rar, ca nu cumva să-și trădeze emoțiile. Fabron era ca un câine care simțea frica celor din jur și se hrănea cu ea.

– Nu cred că am văzut o casă mai plină de tablouri, sparse Leon tăcerea, când atmosfera deveni prea greu de suportat.

Merse apoi la fereastra încadrată de niște draperii grele și privi afară. O femeie împingea un cărucior și

mușca dintr-o napolitană. Se prefăcea interesat doar pentru a-și masca stânjeneala. Bătrânul tot nu-l invită să se așeze.

– Da, arta ocupă un loc de cinste aici, cu precădere cea care poate fi agățată de perete, dar mai nou am devenit interesat și de ștucaturi, picturi murale, arhitectură, în general – făcu el un gest cu brațul.

Tânărul bărbat fu brusc acaparat de două trăiri total opuse. Pe de o parte, i se părea fascinant că bunicul îi adresase atât de multe cuvinte, iar pe de altă parte, același lucru îl neliniștea. Fără a mai ține cont de ce voia sau nu voia bătrânul, se așeză pe fotoliul din fața mesei de lucru.

– Medicul mi-a spus că nu mai am mult de trăit, așa că vreau să-mi completez colecția de tablouri. Unul singur îmi mai lipsește, doar că se află departe, în România. Vreau să mi-l aduci, îi zise fără ocolișuri, ca de obicei și își trecu degetele peste mustața stufoasă.

– Să ți-l aduc eu?! se miră, dar nu adăugă nimic, știind că mai urma ceva.

– Da, răspuse monosilabic. Vreau să te duci la Constanța, orașul cu deschidere spre Marea Neagră. Este un cazino acolo, unul dintre cele mai frumoase din Europa, țină să precizeze cu un zâmbet nostalgic desenat pe buzele-i învinețite.

– Și cum vrei să ți-l aduc? Este în proprietatea

cuiva, presupun.

– Nu-i în proprietatea nimănui, răspuse după un timp. Ei susțin că nu există, dar nu-i adevărat. Am fost acolo în '55. Am dat de un vechi prieten, care-mi confirmase că nu-l arsesese niciodată, în ciuda rugămintilor comunității. I-a mințit că a făcut-o, însă.

Leon își scărpină bărbia.

– De ce trebuia ars?

Fabron trase aer în piept.

– A cauzat niște „belele”, cum le-ai numi tu. Câteva luni a fost agățat de peretele din sala de jocuri a cazinoului de care-ți spuneam. Tot mai mulți se opreau să-l admire, înlemnind pur și simplu în fața lui. Apoi, la scurt timp, erau găsiți morți la malul mării.

– S-au înecat? întui Leon.

Fabron dădu din cap afirmativ.

– Și ce, au ajuns ăia la concluzia că tabloul i-a ucis? ridică tânărul din sprâncene.

– Îți dai seama! Românii sunt tare superstițioși.

Leon se gândi la înmormântarea mamei sale – nu pentru că l-ar fi năpădit amintirile triste, dar trebuia să se gândească la ceva tragic pentru a nu-l bufni râsul. Asocie distrugerea operei de artă cu arderea pe rug a vrăjitoarelor.

– Ce apare în tabloul ăsta? se trezi, surprinzător, realmente curios.

– Cea mai frumoasă femeie din lume, veni răspunsul, pe un ton aproape mistic.

– Și-i ucide pe toți cei care se uită la ea? De data asta nu-și ascunde amuzamentul, dar Fabron îl ignoră.

– Constănțenii vorbeau despre un cântec pe care acești bărbați l-ar fi auzit venind dinspre femeie, îi răspunde, el însuși neîncrezător.

– Clasică legendă a sirenelor, completă Leon.

– Nu știu, dar n-are importanță. Prostii! Important e că vreau să am tabloul ăla și tu o să mi-l aduci. Se află ascuns undeva în cazino probabil. Știu că ești falit și ai nevoie de bani. O să-ți las apartamentul din Paris, cu toată mobila, cu toate picturile de mare valoare, dar trebuie să faci asta.

Leon căzu pe gânduri. Nu părea foarte greu. Promise multe informații. Tabloul exista undeva în România, ascuns într-un cazino.

– Eu îți voi da niște bani, pentru orice eventualitate, dar sfatul meu e să nu te complici cu autoritățile. Vor nega că există și dacă vei insista prea mult, vei deveni suspect. Majoritatea constănțenilor încă își amintește de bârfele care circulau pe atunci. Tabloul a rămas un subiect sensibil. Te sfătuiesc să folosești banii pentru cazul în care vei avea nevoie de oameni care să te ajute.

– Mită? sugerează Leon.

– Mită, da. Să obții niște chei, să închizi niște

guri; lucruri de genul ăsta. Dar nu te duce la biroul administratorului să-i zici că tu vrei „Ispita din adâncuri” și ești dispus să plătești.

– Dar ei știu că există, totuși? Au trecut niște ani.

– Asta s-a întâmplat în 1913 și a făcut mare vâlvă, dar apoi presupun că s-a uitat, așa cum se uită orice. Problema e că am fost acolo în '55. Atunci am aflat de soarta tabloului, și anume că n-a fost ars. Am vrut să-l iau cu mine, dar ghici ce... amicul meu, cel care mi-a dat informația, a fost găsit mort. Tot la malul mării, și oamenii iar au luat-o razna. Eu m-am speriat și am plecat din România chiar în noaptea aceea. Puteam fi următorul. În fine, irelevant și asta. Ți-am spus-o doar ca să înțelegi cât de precaut trebuie să fii. Este evident că există cineva care nu-și dorește ca tabloul ăla să mai vadă lumina zilei vreodată. Acum – răsuflă greoi – ce zici, te înhami la asta?

Leon se jucă puțin cu limba în gură. Viața lui din ultimii șase-șapte ani se rezumase la șansă și la ocazii prinse din mers. De multe ori, singurul lui scop era să apuce ziua următoare. Iar acum, acest bunic înstrăinat, dar atât de înstărit, îi promitea o mică avere în schimbul unui tablou ascuns într-o țară din estul Europei. Bănuia de ce Fabron îl căutase după atâția ani și de ce-l alesese tocmai pe el pentru această misiune. Era paralel cu tot ce însemnau morala, etica și corectitudinea.